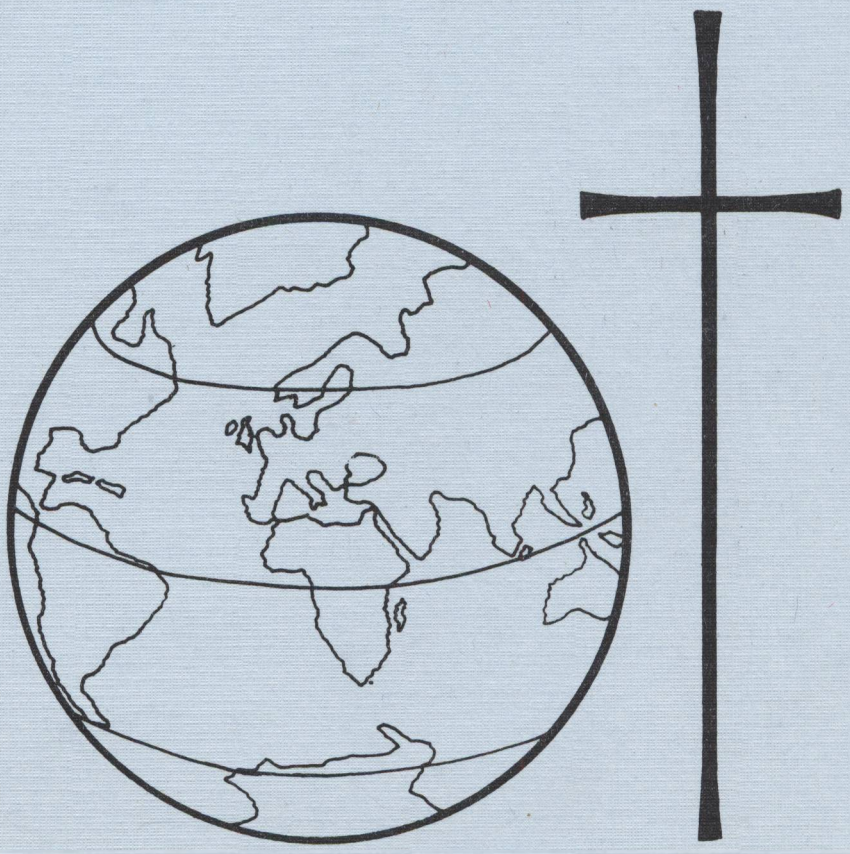
II. évfolyam 1990. 3. szám

MARANA THA

Jelenések 22,17

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

A Szent Gellért Egyházi Kiadó könyvei

Fellebbezés helyett (Apor Vilmos élete) 98,–
Kultúra és hit (interjúk) 80,–
Megújulás a Szentlélekben (Cantalamessa) 98,–
Mennyei derű és ború (viccgyűjtemény) 98,–
Mi az ember? (tanulmány) 98,–
Orvosnak lenni – hivatás (David S. Short) 50,–
Örülj velem! (Lírai sorok az örömről) 65,–
Rendületlenül (Márton Áron életrajza) 190,–
Szent Rita tisztelete (imafüzet) 35,–
Zita története (Csonka Emil) 130,–

* * *

A keresztfához megyek (keresztutak gyűjtménye) 120,–
Assisi Szent Klára (C. A. Lainati) 80,–
Csodák El Pasoban? 128,–
Élet Isten Lelkének erejéből 40,–
Értetek és miattatok (Kölley György) 99,–
Hirdettem az igét (Mindszenty beszédei, körlevelei) 198,–
Így gyógyít Isten (Szent Hildegár gyógymódja) 135,–
Képes Biblia (jugoszláv kiadású) 800,–
Megújulás a Szentlélekben (Cantalamessa) 98,–
Új katekizmus (Holland) 300,–
Van Isten! (Bánk József) 95,–

Szent Gellért Könyvesbolt
6725. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13–598.

„Ne oltsátok ki a Lelket, vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg!" (1Tessz 5,20 k)

A karizmatikus mozgalom mélyreható figyelmet érdemel. Nem tagadhatjuk, hogy itt Isten működik: embereket megváltoztat és gyakran hatalmas erővel működik bennük. Vajon Isten új módon látogatta meg népét? Akkor érvényes az, amit Péter apostol mondott egy hasonló alkalommal: „Ki vagyok én, hogy útjába álhattam volna Istennek?" (ApCsel 11,17).

Pozitívumok a karizmatikus megújulásban

Jézus evangéliuma szerint Jézus pere tovább folytatódik a történelemben. A megújulás mozgalma hatalmasan megerősíti Jézus tanítványait és meggyőzi őket, hogy a világ nincs az igazságban. A XVIII. századi felvilágosodás és Bultman „mítosztalanítása óta kiirtották a csodát, Isten hatalmának belenyúlását az emberi élet szövetébe. A megújulás mozgalma megállapítja, hogy megtapasztalta ezt a hatalmat és ismeri Isten érzékelhető belenyúlását: „Ő él!"

Az egyház nem karthauzi kolostor és nem is gettó. Mivel a világban létezik, változásoknak van alávetve. De saját maga is mozog. A II. vatikánum sokféle megújulás alapját rakta le – ez a mozgalomban is akkor került döntően felszínre. A zsinat nem fosztotta meg a papokat, püspököket és a pápát a szolgálat hivatalától, amelyet a felszentelés által kaptak, de túllépett a hierarchikus jogi-társadalmi szerkezeten. A Lumen Gentiumban ez nyomatékosan kifejezésre is jut. Ez abból adódik, hogy Isten az, aki létrehozza az egyházat. Alapja a kegyelem ontológiája, amely a szentségeken és Isten szabad adományain nyugszik. A felszentelt személyek ennek a keresztény életnek a szolgálatára kaptak megbízatást, azonban az egyház önmagát építi.

A megújulás mozgalmában az a jó, hogy Isten népének természetfölötti karakterét az alapjában biztosítja; engedi, hogy a karizmák láthatóan felszínre kerüljenek, anélkül, hogy monopóliumnak tekintenék azokat. Nemcsak lelki, hanem fizikai gyógyulásokat is létrehoz. Igen, azon a síkon van... arra a várakozásra ad feleletet a maga módján, amit XXIII. János pápa nyilvánított ki: hogy új pünkösd fog eljönni (vö. 1959 május 17-i beszéd; a „Humanae Salutis" konstitució 1961. dec. 25, és a zsinati atyáknak mondott beszéd 1962 dec. 2.). VI. Pál is ezt mondta: „Az egyháznak állandó pünkösdre van szüksége" (1972. nov. 29.).

Szerintem ez az a hely, amelyet a megújulás az egyház mai helyzetében és az eklézilógiában elfoglal.

A megújulás mozgalma a karizmák vitalitását az egyház szívébe viszi. Nem teszi kérdésessé az intézményt, hanem szeretné újból élettel betölteni. Nem veti el, nem is kritizálja az intézményt. Azáltal, hogy az egyházon belül bontakozik ki, rámutat arra, hogy az egyház valami egészen más, mint valami hatalmas kegyelmi gépezet... más, mint valami nagy jogi intézmény, még ha kegyelmi is.

Ahelyett, hogy szakítanának a szentségekkel, *komolyabban veszik a bűnbánat szentségét és vesznek részt az Eukarisztia ünneplésén.* Természetesen imaösszejöveteleik nem papok vezetésével folynak. Szociológiailag „önmagát szabályozza". Az Egyház közvetítése nélkül, az összegyűlt testvérek kérő imájára a Lélek gyümölcseit termik. Ezek az imaösszejövetelek nem az intézmény ellen vannak. De nem azt tárják-e fel, hogy az *intézménynek határai vannak? Ma talán jobban a kovász hat?* Talán arra emlékezteti az Egyházat, hogy Lélekkel eltelt emberek által legyen élő és tevékeny? Mindig is ez tette ki élete legjavát. De talán Isten most is arra hívja fel, hogy mindenestől ilyen legyen.

Abból látjuk ezt, hogy két valóságot értékelnek ma nagyra az Egyházban:

a személyes elvet, és

a lelki megtapasztalást.

A „személyes elvet" abban látom, hogy ha valakinek lelkiismereti meggyőződése szerint mondanivalója van, annak helyet adnak. Minden ember kezdeményezések, önkifejezések forrása, s ezt nem szabad elnyomnia. Természetesen olyan ekkléziológiára hajlik, mely az *Egyházat személyek közösségének tekinti.* Ezt segíti a megújulás – megfelelő föltételek mellett.

Természetesen *meg kell vizsgálni és hitelesíteni.* Suenens bíboros az „Új Pünkösd"-ben tanúsítja, hogy ezeknek az embereknek az életében döntő helyet kap az istenélmény, és hogy mindennapi életükben mindig nyilvánvalóbban nyilvánul meg Isten működése.

Ha megkérdezik őket, miért keresik ezt a közösséget, ilyesmit válaszolnak: agyonprogramozott, agyonszervezett, kalkulációkra épített világban élünk, és itt *teret kap a szabadság, egyszerű gyermekké lehetünk.* Az Egyházban is *túl racionálisnak,* külsőségesnek tűnik sok minden. *Itt bensőséget* találunk, kapcsolatba kerülünk a lényeggel.

Ebből a tapasztalatból *bgéke és a szabadság* érzése származik, amit az ember *érzéikeiben is megtapasztal.* Olyan területre viszi az embert, amit a túlszervezett, túlságosan „agyi"-vá vált világ kizárt. *A test is részt*

vesz a tapsolásban, a karok felemelésében, ritmikus énekekben, táncban, kézföltételben.

Az *élmény-jelleg,* az intellektualizmustól való elfordulás, a kommunikációs erő, amit kínált, annak *egyszerűsége,* amit kíván, a *túllépés az emberi tekinteten és a tabukon, a polgári tartózkodáson,* mindez érdekes evangélizációs lehetőséget teremt azok felé, akiket az intézményes Egyház nem ér el. A szavak kultúrájának olyan stílusát teremti meg, amely kiválóan alkalmas a néprétegek megragadására. A szekták nagy sikerét részben megtérésük stílusa és a toborzás módja biztosítja. Nem kell őket utánoznunk, de lássuk be, hogy az *örömhír továbbadásának bizonyos formái nálunk hiányoznak,* amit ez a mozgalom kínál: *az átfogó közösségi jelleg. Mindenki, aki jön, kezdettől fogva részt tud venni azon, amit az ember ott megél; a közvetlen spontán, konkrét jelleg; a személyes jelleg; a tanúságtétel,* amely nem betanított, hanem *megragadó megtapasztalást oszt meg* és *az életbe átvitt személyes meggyőződésből indul ki.*

Képes átadni az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet!

Behatolhat plébániánkba?

Vagy arra van kárhoztatva, hogy Egyház maradjon az Egyházban? Vagy az egész Egyház számára eszköze lehet annak, hogy a pneumatologikus szemlélet kibontakozzék, amely a keresztény igazságnak az egészbe építendő valósága?

Kétlem, hogy a megújulás mozgalma úgy, ahogy napfényre került, az Egyházra, mint egészre kiterjedhetne.

1. Az összejövetelek stílusa nem felel meg mindenkinek. „A Lélek ajándékait ki-ki azért kapta, hogy használjon vele" (1 Kor 12,7). Haszon csak ott terem, ahol egyetértés van. Egy pásztor sem teheti nyájában kötelezővé a különleges karizmatikus megnyilvánulásokat. Bár tudom, hogy léteznek karizmatikus plébániák, de ez ritka.

2. Manapság, amikor kiléptünk a „zárt kereszténység" korából, úgy tűnik, hivatása az egyháznak, hogy a kis csoportokban valósítsa meg intenzíven az evangéliumot, amelyekben Isten szeretetéről és gazdagságáról tesznek tanúságot... Úgy tűnik, hogy korunkban a keresztény közösség misztériumát Isten jobban ki akarja nyilatkoztatni, mint valaha. Ezeket a csoportokat nem klerikusok vezetik, hanem laikusok közössége ez, részben egyedülállóké, részben családosoké.

Ha ez a mozgalom nem is terjedhet ki az egész egyházra, mégis erős befolyást gyakorolhat rá. Vonzóereje van. Az egyháznak ki kell dolgoznia a karizmák teológiáját és lelkipásztori gyakorlatát. Lehet, hogy ez megújítaná a papi szolgálatot?

Örüljünk a karizmáknak, a keresztények imájának, akik testestől-lelkestől elkötelezték magukat Istennek és az éltető Lélek hatásának teszik ki magukat.

Sok püspökkel és magával a pápával együtt, akik mégiscsak tisztábban látnak, mint mi, azon a véleményen vagyunk, hogy a karizmatikus megújulás mozgalma, Isten kegyelme a mai kor számára.

Yves Congar: Je crois en l'Esprit Saint 271. o.
Fordította: Sz. Klára

A Lélek-keresztségről...

Vannak, akik vágyva vágynak arra, hogy a Lélek bennük lakjék és működjék. Olvasták vagy hallották, hogy mások élete örömtelibb, sugárzóbb lett és ezt szeretnék ők is átélni. Vagy egy jóbarát elvitte őket egy imaösszejövetelre... A kétely és ellenkezés ideje után, egyszercsak kérték, hogy imádkozzanak értük kézrátétellel... A testvérek közvetítésével ugyan, de egyedül Isten működik. Talán semmi sem történt abban a pillanatban... de később béke, öröm, az ima utáni mélységes vágy töltötte be szívüket. Szívből, hálát adtak, talán nyelveken imádkoztak. Megtapasztalták a Lélek jövetelét...

A Lélek-keresztség nem pótolja sem a keresztséget, sem a bérmálást. Inkább érett fejjel való megújítása ezeknek a szentségeknek, a magunk megnyitása a szentségek kegyelmeinek. A kézfeltétel nem szentségi rítus, hanem a szeretet és a gondoskodás testvéri gesztusa, látható jele annak, hogy testbe öltözött lények vagyunk. Azt a vágyat is kifejezi, hogy egy megkapott kegyelmet tovább adjunk. Bízó és hittel teli imával kéri az Urat, hogy aktualizálja elevenen és konkrétan, amit Isten népe már megkapott.

Az isteni küldések teológiája lehetővé teszi, hogy teológiailag helyre tegyük a Léleknek ebben a formában való eljövetelét. Feltéve, hogyha valóban megtörténik, jelenlétét tanúsítják a Lélek gyümölcsei.

Yves Congar

Miért kell evangélizálni?

A világnak szüksége van arra, hogy hallja az evangéliumot.

Mi katolikusok – úgy tűnik –, elvesztettük evangélizáló buzgalmunkat. A katolikusok évszázadokon keresztül lelkes evangélizátorok voltak. Ők vitték el Jézus Krisztus evangéliumát Észak-Európába, Dél-Afrikába, Indiába, Kínába, Japánba, a kelet nagy részére, Amerikába és a világ más tájaira. Nem értem akkor, miért esnek a XX. század katolikusai abba a tévedésbe, hogy az evangélizáció szükségtelen?!

A katolikusok közül ma sokan egyáltalán nem tudják, mi az evangélizáció. Némelyikük a távoli missziókkal társítja az evangélizáció fogalmát, mások csupán a papság és a szerzetesek feladatának tekintik. Megint mások, úgy gondolkodnak az evangélizációról, mint olyasvalamiről, ami a Jehova tanuival, pünkösdiekkel, a protestánsokkal vagy a nem keresztény kultúrákkal kapcsolható össze, de nem a katolikusokkal.

A II. Vatikáni Zsinat újra hangsúlyozta az egyház következetes tanítását, miszerint *minden* katolikusnak evangélizálnia kell. Az egyházról szóló dogmatikus konstitució megállapítja, hogy „Az Újszövetség szentségei az új ég és az új föld előképei (Jel 21,1). ...a világiak ugyanígy lesznek a reménybeli valóságok hitének a hirdetői, ha megingás nélkül kötik össze a hit megvallását a hitből fakadó élettel. Az evangéliumnak ez a hirdetése vagyis Krisztus üzenetének bemutatása a tanuságot tevő élettel, és szóval is sajátos jelleget és különleges hatékonyságot kap attól, hogy a világ köznapi körülményei közt megy végbe" (LG 35).

Az egyik legnagyobb evangélizációról szóló írás VI. Pál pápa Evangelii Nuntiandi kezdetű apostoli buzdítása, amely a mai világ evangélizálásáról szól (1975. XII. 8.). VI. Pál pápa azt írta, hogy „Az egyház létjogosultságát éppen az evangélizálás adja: vagyis, hogy Isten szavát hirdesse, tanítsa, a kegyelem közvetítője legyen Isten és ember között" (14).

II. János Pál pápa következetesen felszólítja a katolikusokat a bátor evangélizálásra, és ő maga az evangélizátor legjobb modellje a mai idők számára. A legutóbbi laikusokhoz szóló apostoli buztídásában (Christi fideles Laici, 1988 dec. 30) ezt mondta: „Minden ma élő ember számára megismétlem mégegyszer azt a lelkes kiáltást, mellyel pásztori szolgálatomat megkezdtem: „Ne féljetek; nyissátok meg, valóban tárjátok ki szélesre az ajtókat Krisztus előtt! Nyíljatok meg az Ő szabadító erejének. Minden keresztény szavainak és életének ezt a kiáltást kell visszhangoznia: Isten szeret téged, Krisztus érted jött el, Krisztus számodra az út az igazság és az élet" (Jn 14, 16) (34).

A pápának még sokkal több mondanivalója van az evangélizációról. Hogy megvalósítsuk ezt a küldetést, először a keresztény országok újraevengélizálására hívott minket, amelyeknek az „erkölcsi és lelki öröksége támadás alatt van a szekularizáció és a szekták terjedése miatt. Csak az újraevangélizáció tudja biztosítani a tiszta és mély hit növekedését" (34).

Másodszor a pápa egy megújított erőfeszítésre hív, a világ evangélizálására. millió és millió férfiről és nőről beszél, „akik még nem tudják, hogy Krisztus az emberiség megváltója" (35).

Itt a pápa kifejezte az ő szívbeli aggodalmát.

Amikor a Máltán rendezett Nemzetközi Katolikus Evangélizációs programban részt vettem a múlt nyáron, hallottam, hogy II. János Pál pápa első kérdése ez volt a delegációkhoz: „Milyen terveitek vannak Kína evangélizálására?" Nyilvánvalóan komoly választ vár felhívására: „...óriási lépést kell tenni az egyház evangélizációs erőfeszítésében és a történelem új korszakába kell lépni az egyház missziós dinamizmusával" (35).

Hogyan tudják egyénileg támogatni a katolikusok ezt az evangélizációs erőfeszítést? Két elgondolásom van erre. Az első: Értékelni az alapvető keresztény megtérés és megújulás fontosságát az evangélizáció szempontjából. A pápa azt mondta, azzal kell kezdenünk, hogy először magunkat evangélizáljuk, keressük a saját mélyebb megtérésünket és a folyamatos lelki megújulást.

Az Egyesült Államok katolikus püspökei újra foglalkozni kezdtek az evangélizáció témájával, amelyről már írtak az 1985-ben megfogalmazott dokumentumokban. Ahogy a nagytudású biblikus Francis Martin atya összefoglalja: „Az evangéliumot a magunk számára is prédikálni kell minden nap."

Nem tudsz hatékony és személyes istenhitet adni másoknak, ha ez nincs meg benned.

Látjuk tehát a folyamatos lelki megújulás és megtérés fontosságát, amely kívánatos lenne minden egyes keresztény életében.

Úgy vélem, hiba lenne a katolikus vezetők részéről evangélizációra buzdítani, vagy még csak tanítani is híveiket az evangélizálás módszereire addig, amíg meg nem nyitották és el nem vezették őket a Szentlélekhez, a valódi evangélizációhoz szükséges erő és bölcsesség forrásához.

Nemrég voltam a 20 éves érettségi találkozómon. Egyik osztálytársam beszámolt arról, hogy elvégzett egy cursillot és őszintén beszélt arról a változásról, amely ezen keresztül végbement az életében. Elmondta, hogyan találkozott Jézus Krisztussal új és forradal-

mi módon. Barátom, aki jó katolikusnak tartotta magát egész életében, evangélizátor lett. Amikor a Szentlélek működik egy emberben, mint a barátomban, az vágyakozik arra, hogy beszéljen másoknak arról a hitről, amely ilyen változásokat hozott az életében.

Az evangélizálás második szempontja a *„tanúságtevő élet"*. Az összes dokumentum, amely ezzel a témával foglalkozik, megemlíti, hogy Jézus Krisztusról tanúskodni kell szavakkal és tettekkel, sőt egész életünk bizonyságával. Legtöbbünknek növekedni kell bátorságban, hogy merjünk beszélni hitünkről, de mindnyájan folytathatjuk a növekedést olyan krisztusi életet élve, amely világosan tanusítja az Úr uralmát életünkben.

Ez az élet-tanúság nem korlátozódik csupán egyéni életünkre, hanem magában foglalja a családunkat és egyházi közösségünket is. Ezekben olyan életmódnak kellene megvalósulnia, amelyben egyértelműen felismerhetővé válik mások számára Jézus szavainak igazsága: „Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt" (Jn 13, 35). Talán a legerőteljesebb hatékonysága az evangélizációnak a szeretet, amit az egyének, családok és keresztény közösségek mutatnak azok iránt, akik kívül esnek határaikon: Krisztus szeretete az, amely mágnesként vonzza őket Krisztushoz és az egyházhoz.

Kb.10 évvel ezelőtt egy professzor csatlakozott a Steubenville-i Ferences Egyetemünk teológiai fakultásához. Abban az időben ő és a felesége örökbe fogadott két színesbőrű gyermeket és volt még két saját gyermekük is. Én akkor még nőtlen voltam. Életük tanusága mély benyomást tett rám, amikor meghívtak, hogy osztozzam velük családi életükben.

Nem volt tévéjük, de mohón olvasták a jó könyveket és élvezték a zenélést. Karácsonyi ajándékot soha nem vettek egymásnak, hanem saját maguk készítették. A házaspár szeretett főzni és ínyenc örömökkel látták el vendégeiket. Házukat kellemes, színes témájú beszélgetés töltötte be. Nemcsak a tanítványokra tettek mély benyomást – akik gyakran jöttek hozzájuk látogatóba –, hanem a vendégszeretet központját jelentették az egyetem tantestülete és alkalmazottai számára. Így és sok más módon ez a katolikus család Krisztus szeretetéről tanuskodva óriási hatással volt az emberekre.

Miért kell a katolikusoknak evangélizálni? Mert ez Jézus Krisztus parancsa: „Menjetek, tegyetek tanítványommá minden népet" (Mt 28, 19). Ez a katolikus egyház hivatalos tanításának a koronája. És a világnak szüksége van arra, hogy „meg legyen evangélizálva". Népességének ma csupán 19%-a katolikus, 14%-a más keresztény, és 67%-a nem keresztény. A világ népességének 2/3-a nem ismeri Jézus Krisztust! Most megérett az idő az egész világ evangélizálására. Amint belépünk ebbe a nagy evangálizációs évtizedbe, előkészülve a 2000. évre, imádkozzunk Isten kegyelméért, bölcsességéért és erőért, hogy megvalósíthassuk ezt a munkát az Ő dicsőségére!

Alan Schrenk

New Covenant 1990 január
„Originally published in New Covenant magazine, P.O. Box 400, Steubenville, OH 43952. Used with permission."

* * *

Igehirdetés önmagunknak

Ezekiel próféta írja: „Akkor láttam, hogy egy kéz nyúlt felém, és lám, egy könyvtekercs volt benne... Így szólt hozzám: „Emberfia, amit itt találsz, azt edd meg, edd meg ezt a tekercset és menj, szólj Izrael házához". Kinyitottam a számat és megetette velem a tekercset... megettem és olyan édes volt a számban, mint a méz. Akkor ezt mondta nekem: „Emberfia, indulj s menj el Izrael házához és hirdesd nekik a szavaimat!" (Ez 2,9-3,4).

A Jelenések könyvében olvashatjuk: „Azután az égi hang újra szólt hozzám: „Menj, vedd el a nyitott könyvet az angyal kezéből"... odamentem az angyalhoz, hogy adja át nekem a könyvecskét. Így szólt hozzám: „Nesze, nyeld le! Keserű lesz tőle a gyomrod, de a szád olyan édes, mint a méz". Elvettem az angyal kezéből a könyvecskét és lenyeltem. A szám édes lett tőle, mint a méz. De amikor lenyeltem, a gyomrom keserű lett. Ekkor ezt mondták nekem: „Ismét jövendölnöd kell sok népről, nemzetről, nyelvről és királyról" (Jel 10-8-11).

Mit jelentenek ebben a szövegben ezek a szavak: „Vedd a könyvtekercset és edd meg"? Isten azt mondja nekünk, hogy nem elég egyszerűen ismerni, tanulmányozni vagy hirdetni az Ő igéjét. Meg is kell ennünk; élnünk kell az igét, hogy sikeresen evangélizáljunk. Egy könyv, amit csak olvasunk és egy könyv, amit lenyelünk, az nem ugyanaz.

De a könyvtekercs miért édes, amikor először ízleljük, aztán miért keserű, amikor lenyeljük és megemésztjük?

Amikor Isten igéje először érint meg bennünket, kezdetben eltelünk örömmel, mert magával Istennel kerülünk kapcsolatba (vö. Jer 15,16; Zsid 6,5). De egy idő után keserűvé válik az íze, mert Isten Szava éles, kétélű kard (vö. Zsid 4,12-13), megítél bennünket és elválasztja a régi embert az újtól (vö. Róm 6,6). Mivel mindannyian bűnösök vagyunk (vö 1Jn 1,8), ez egy keserű tapasztalat.

Az első bűn, amitől Isten meg szeretné fosztani azoknak a szívét, akik hirdetik az Ő igéjét: a gőg. A gőg kétféle istentelenséghez vezethet: az egyik a pogányoké, akik ismerik ugyan Istent, de visszautasítják, hogy szolgálják Őt. A másik pedig Isten szolgáié, akik

Isten iránti szolgálatukat önmaguk dicsőítésére használják. A tömegkommunikációs eszközök korának evangélizátorainak meg kell kérdezni maguktól, hogy az erőfeszítéseikből fakadó dicsőséget kizárólag Istennek adják-e vagy megtartanak-e belőle valamit maguknak, esetleg saját helyi egyházuknak.

Igehirdetésünk csak akkor téríthet meg másokat, ha elfogadjuk az ítéletet, amit a Szentírás által kaptunk. Szent Pétert szíven ütötte az a tény, hogy elárulta Jézust és keservesen sírt (vö. Lk 22,62). Csak ezután kapta meg a pünkösdi felkenést, amely képessé tette arra, hogy olyan erővel beszéljen, amire azonnal ezrek tértek meg. Akik pedig hallották őt beszélni, azok mélyen megrendültek és megkérdezték Pétert, és a többi apostolt: „Mit tegyünk testvérek?" Amire Péter azt válaszolta: „Térjetek meg! (vö. ApCsel 2,37-38).

Jézus, „az Isten Szentje" (Jn 6,69), nemcsak hirdette, hanem ette is mennyei Atyja akaratát: „Van eledelem, csak nem tudtok róla... az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött, s elvégezzem, amit rám bízott" (Jn 4,32-34).

A meghívás, amelyet Jézustól kaptak az evangélisták – „jöjj és kövess engem" (Mt 4,19) – arra szólít, hogy úgy tegyenek ahogy Ő; még akkor is, ha ez kereszthordozást jelent (vö. Mk 10,21; Mt 16,24). Csak ekkor tud minket Jézus eredményes emberhalászokká tenni. Az Ő útja: szelídség, alázatosság, visszautasítottság és a keresztrefeszítés.

Másként nem lehetünk az Ország építői.

A Szentírás figyelmezteti azokat, akik meghívást kaptak Isten igéjének hirdetésére, hogy ez nem lesz könnyű: „Úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé" (Lk 10,3). Csak azok a tanítványok fognak győzni, akik bárányokként indulnak el. Amint farkasokként kezdenek cselekedni – vagyis személyes hatalomra és a saját dicsőségükre törekszenek –, a vereség felé tartanak.

A remény, hogy megnyerjük a világot Krisztusnak, azon múlik, hogy mennyire vagyunk készek vállalni a keresztrefeszítést. Amikor Pál rabságba kerül, Isten általa hirdetett igéje, új szabadságot nyer. „A bilincsekben is hírnök vagyok – mondja –, de az Isten szava nincs megbilincselve" (Ef 6,20; 2Tim 2,9). Ez az evangélium misztériuma és valódi ereje. „A keresztről szóló tanítás azoknak, akik elvesznek, balgaság ugyan, de nekünk, akik üdvözülünk, Isten ereje" (1 Kor 1,18).

Amint Szent Pál folytatja a magyarázatot a korintusiaknak ugyanebben a fejezetben, választanunk kell a világ bölcsessége és ereje – és a kérügma, az örömhír hirdetése között. Csak akkor tudott átragyogni Pálon a kérügma ereje, miután minden személyes fölényérzetéről lemondott. És ugyanez igaz számunkra is. Csak akkor tud az ige isteni ereje megérinteni másokat rajtunk keresztül, miután lemondtunk minden emberi erőről.

Az evangélizáció évtizede (1990–2000), amit tervezünk, nem a szervezési szakértelmünkön vagy egyszerűen az ökumenikus egységünkön múlik. Az ilyen egység, föltétel. De Bábel hamis egysége nem elég. Pünkösd hiteles egységére van szükségünk.

Azok, akik a bábeli tornyot építették vallásos emberek voltak és a torony, amit építettek, nagyon hasonlított egy templomra. De nem az istenség dicsőségére szolgált amit építettek, hanem inkább arra, hogy nevet szerezzenek maguknak (vö. Ter 11,4). Az ő egységük emberközpontú volt és ezért elfogadhatatlan.

Pünkösd egysége más volt. Az apostolok lemondtak minden személyes dicsőségről és kizárólag Isten dicsőítésére szentelték magukat. Csak ilyen istenközpontú egységgel lehet sikeres az igehirdetésünk.

A babiloni fogság után Isten így panaszkodott a zsidó népnek: „Ugy-e annak már itt van az ideje, hogy kényelmes házakban lakjatok... (míg az én) hajlékom romokban hever?" (Agg 1,4. 9). Lakhatunk-e továbbra is kényelmesen saját egyházainkban vagy felekezeteinkben és hagyhatjuk-e romokban heverni Isten Országát?

Bármilyen nehéz is újjáépíteni az Országot, azok, akik tiszta szándékkal szolgálják Istent, nekibátorodhatnak. Isten odanyújtja nekik az ígéretet, amit a zsidó népnek tett, akik elfogadták temploma újjáépítésének feladatát: „Bátorság, egész népe az országnak –, mondja az Úr. Dolgozzatok! Hiszen én veletek vagyok!" (Agg 2,4).

New Evangelization 2000. Raniero Cantalamessa OFM. Capp. atya. Nr 4. (Fordította: Záhonyi György)

* * *

Többek érdeklődésére közöljük, hogy a **Marana tha sorozat könyvei** a következők:

I.Otto Knoch: Élet Isten Lelkének erejéből
II.Otto Knoch: Isten Lelkében imádkzni
III.Otto Knoch: A zsoltárok szellemében Istent dicsérni
IV.Cantalamessa: Megújulás a Szentlélekben
V.Laurentin: Csodák El Pasoban?
VI.Ralph Martin: Férjek, feleségek, szülők, gyermekek
VII.Christa Meves: Ki lesz a párom?
VIII.Mühlan: Hogyan tanultuk meg nevelni gyermekeinket?
IX.Emil Tardif: Jézus meghívott, hogy tanúja legyek
X.Ralph Martin: Éhezni Istenre

Eddig az első, negyedik és ötödik kötet jelent meg, a többi előkészületben van. A kötetek megvásárolhatók vagy előjegyeztethetők a szerkesztőség címén vagy a Szent Gellért Egyházi Kiadó Könyvesboltjában.

Mit jelent számomra az Egyház?

Megértette velem földi életem célját, és megmutatta, a szeretet parancsán keresztül, hogyan kell életutamat végigjárnom úgy, hogy már itt e földön békességben, belső örömben, boldogságban éljek, minden gyarlóságom ellenére.

Végiggondolva (hit)életemet:

– Megismertette velem a szeretet hitét, szüleimen, hitoktatóimon és olyan hívő rokonokon, barátnőkön, testvéreken keresztül, akik igyekeztek szeretetben élni, akik elém élték a szolgáló, ajándékozó szeretetet.

– Megismertette velem a hitigazságokat az egyház papjain, Szentíráson, egyéb könyveken keresztül, a lényeget, hogy az Isten a Szeretet, és az emberekben is Őt kell szolgálnom.

– Az Egyházban kiszolgáltatott szentségek révén Isten megajándékozott kegyelmi ajándékaival. Megtapasztalhattam jelenlétét életemben, a lelkemben, azt, hogy a hívő ember teste a Szentlélek temploma. S így eljuttatott arra a teljes bizonyosságra, amelyben az ember boldogan vallja Istent, gondviselő Atyjának, jó Pásztorának, Mesterének, Üdvözítőjének, VIgasztalójának, élete Urának, Irányítójának, Vezetőjének miután átadtA Neki az életét és nap mint nap kéri a Szentlélek vezetését, Isten akaratának teljesülését életében és a szolgálatot.

– Megértette velem a szeretet, a testvéri összetartozás boldog örömét a Kapisztrán kórusban, imaközösségekben, a közös ima ereje által, lelkigyakorlatokon, szentmiséken (különös erővel a közösségi szentmiséken és azokon, amelyeken sokan ismertük egymást), és az életben bárhol és bármikor, ahol éS amikor sikerült derűsen, szeretetben élnem.

Van-e kapcsolatom az Egyházzal?

Igen, van kapcsolatom az Egyházzal. Járok szentmisére, élek a szentségekkel, járok kisközösségbe, lelkigyakorlatra, egyházi kórusba, igyekszem az Egyház tanításait elsajátítani és törekszem arra, hogy az Úr segítségével mindjobban megéljem a szeretetet.

Hogyan találhat erőt a hívő a helyes egyházkép kiépítésére?

Az erőt a Szentlélektől kapjuk, mint az apostolok az első Pünkösdkor. Feltétlenül kérni és akarni kell ezt az Erőt.

– Mindig a pozitívumokat kell nézni, azt ami révén az ember az Istenhez közelebb kerülhet és nem a hibákat, negatívumokat, hiszen egyikünk sem hibátlan. (Az vesse rá az első követ, aki bűn nélkül él vagy élt.)

– Olyan prédikációkat kell hallgatni, olyan könyveket kell olvasni, amelyek tovább lendítenek. Csodálatos az Isten, mindig adott olyan papokat az életembe, akik révén növekedhettem a hitben. Ha végiggondolom az életem útját:

Gyermekkoromban Konstantin atyát, aki a rossz oktatási tematika ellenére is meg tudta szerettetni velem Jézust, bölcs, mindenkire figyelő szeretetével.

Egyetemista koromban egy másik ferences atyát, aki a dialektikus és történelmi materializmus elhangzott előadásait „elemezte ki". Mihály atyát, aki a tudósok hitéről beszélt például heteken keresztül.

Tamás Alajost, aki a kórust vezette és élte elénk a hitet prédikáció nélkül.

Gábor atyát, aki a kisközösségekben az együttimádkozás és az egymásérttevés titkát ismertette meg velem.

István atyát, aki az életátadás értelmét, lényegét tanította meg, és akinek jelenlétében átadhattam életemet az Úrnak.

– Olyan testvérekkel kell közeli, baráti kapcsolatot tartani, akikben azok a jó tulajdonságok vannak meg, amelyek belőlünk hiányoznak.

– Figyelni kell az Isten hangjára, vezetésére:

lelkiismeretünkön keresztül,

életünk egyes eseményein keresztül,

testvéreink jóindulatú tanácsain keresztül, akik által az Isten szól hozzánk.

Körülbelül 10 éves lehettem, amikor megtapasztaltam, hogy szól Isten a testvéreken keresztül. Barátnőmmel gyónásra vártunk. Én nagyon szomorú voltam, elkeseredtem amgamban, hogy szinte minden héten gyónnom kell, ha áldozni akarok. Azon töprengtem, hogy valóban komolyan gondolom-e ezt az egészet, s ha igen, akkor miért vagyok neveletlen szüleimmel, miért nem imádkozom mindig, minden nap, stb. ha pedig nem tudok jó lenni, hagyjam abba az egészet. Ekkor barátnőm, aki semmit sem tudott tépelődéseimről hátrafordult és ezt mondta: „Úgy gondolom, hogy minden hónapban egyszer el kellene jönnünk gyónni, a jó Isten ezt megérdemli." Teljesen meglepődtem és megnyugodtam, hogy barátnőm, akit magamnál sokkal jobbnak tartottam, úgy érzi, hogy neki is szüksége van erre és, hogy éppen most mondja. Ekkor még nem tudtam, hogy Isten szól hozzánk testvéreken keresztül is.

– Végül, talán a legcélravezetőbb, ha végiggondolja a hívő ember, hogy mit jelent, vagy mit jelenthet számára az Egyház?

Az életben való eligazodást, – a szeretetben, igazságban való életigenléssel és ennek mind tökéletesebb megélésével a földi boldogságot – hogy „az Isten országa bennetek van" – , és az örök boldogságot, egyszóval mindent.

Tariczky Mária

Lelkiismeretvizsgálat az evangélium szerint I.

Sokan kérdezik, elég-e az imakönyvek lelkitükre, hogy jó szentgyónást végezzenek. Azt válaszoljuk: általában elég. De néha – az évi lelkigyakorlatok vagy életfordulók alkalmával – alaposabban is meg kell vizsgálni lelkünket, lehetőleg az evangélium szerint. Itt bemutatunk egy példát, így is meg lehet vizsgálni lelkiismeretünket. – szerk.

„Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből" (Mt 22,37). „Szüntelenül kell imádkozni és nem szabad belefáradni" (Lk 18,1).

Fontosnak tartom-e az imát? – Szánok-e időt (és mennyit) a rendszeres imára? (Napi negyed- vagy félórát-e?) – Tudok-e figyelmesen és odaadóan imádkozni vagy elábrándozom? – Az imádságom mélyíti-e személyes kapcsolatomat Jézussal? – Nyitott vagyok-e Jézus evangéliumának befogadására? – Jelenlétében élek-e a vele való töltekezés után is, hogy munkám is ima legyen? – Áthatja-e imámat a személyes szeretet? – Szeretetből fakadó ajándék tüzesíti-e imámat naponta? – Tudok-e napközben néhány pillanatra csendet teremteni és rágondolni az Úrra? – Vannak-e Jézus szíve szerinti vágyaim? – Imám tükrözi-e az Ő szándékait vagy csak a magam akaratát kívánom szentesíteni? –

Kikért és hogyan imádkozom? (testvér, család, közösség, munkahely, betegek, ellenség?) – Imádkozom-e Isten országának növekedéséért? – Vagy csak földi (világi) gondokat tárok-e Isten elé? – Gondolok-e hálaadásra, dicsőítésre vagy csak kérni tudok? – Milyen a bizalmam? – Akarom-e mindig újraéleszteni vagy hagyom magam kihűlni? –

Tudok-e készségesen igent mondani Jézusnak veszély-helyzetben is, hűségesen kitartva mellette? – Keresem-e a mennyei Atya rám vonatkozó akaratát? – Figyelek-e a Szentlélek vezetésére, indításaira? – Szentségek vételében nem vezet-e megszokás, emberi tekintet? – Napjaim szétfolyók-e vagy reggeli imám tartalmazza a nap tervét is? – Végiggondolom-e este Isten előtt, hogy hogyan használtam fel időmet, anyagi javaimat, hogyan szerettem és teljesítettem kötelességeimet? – Ismerem-e bűneim forrását? (félelem, harag, elnyomottság, céltalanság stb.) – Tudok-e ünnepet teremteni lelkiéletemben? – Jézussal való kapcsolatom hozzásegít-e a helyes önismerethez? És a helyes önismeret a Jézussal való kapcsolathoz?

Egyházépítés, önképzés

„Szolgáljátok szüntelenül odaadással egymás javát és a többiekét, legyetek mindig derűsek, szüntelenül imádkozzatok" (1Tessz 5,16).

Tudom-e nyelvemet fegyelmezni, mások titkát megőrizni? – Nyitott vagyok-e mások felé? – Őszinte és áttetsző vagyok-e? – Nem akarok-e valamit elrejteni mások szeme elől? – A nehézségek ellenére hűséges vagyok-e közösségemhez? – Ha valakiről bírálatot akarok mondani, imádkozom-e előtte, hogy tapintatos legyek? – Befolyásolható vagyok-e? – Mások rossz hatását kellő időben el tudom-e utasítani? – Nem vagyok-e önkényes munkahelyemen, közösségemben? – Gondolok-e a mellettem ülők teherbírására, észreveszem-e fáradtságukat, tudok-e a kellő időben segítséget nyújtani? – Nem vagyok-e türelmetlen vagy tapintatlan azokkal szemben, akik szerintem lassan haladnak az Úr útján? – Szeretetemmel tudom-e formálni környezetemet? – Hozok-e anyagi áldozatot testvéreimért (kölcsönadás, rászorulók, éhezők, közösségi alap stb.)? – Alakítom-e jellememet (ígéretek megtartása, kölcsön könyvek visszaadása, becsületesség, áldozatkészség, felelősség-tudat, feladatok vállalása, pontosság stb.) ? – Törekszem-e arra, hogy megismerjem az egyház problémáit, gondjait, modern irányelveit? – Ismerem-e a zsinat legfontosabb mondanivalóit? – Törekszem-e, hogy érett keresztény legyek? – Van-e alapos Biblia-ismeretem? – Elolvastam-e már a teljes Bibliát? – Törekszem-e, hogy lelkivezetőmmel mélyebb kapcsolatom legyen (bizalom, készség, őszinteség, ráhallgatás stb.)? – Törekszem-e arra, hogy a családi életemben erősödjön a szeretet és imádság légköre (ha nem vagyok családos, mivel segítem elő a családosok jobb életét)? – Segítem-e, hogy a család igazi közösséggé váljon vagy hogy több család együtt imádkozzon és szeretet-közösséggé váljon? – Részt veszek-e segítő-akcióban a nagy-családosokért? – (Ha van fölösleges gyermekruha összegyűjtöm-e, hogy elvigyem a plébániára vagy ismeretségi körbe, azoknak, akik jobban rászorulnak?) – Imádkozom-e a kallódó fiatalok, alkoholisták, narkósok megtéréséért? – Tudok-e valamit tenni érdekükben?

Találkozás a Regina Pacis életközösséggel

Verona festői dombjai között megbújik egy kis kolostor. Valójában nem szerzetesek élnek itt, de mégis hasonló az életformájuk. Egy karizmatikus imacsoport elkötelezte magát a vagyonközösségre, imára és a felebaráti szeretetre. Egy magyar nővér is él itt: Krisztina. Figyeljük meg hogyan teremtenek a mai fiatalok új utakat az evangélium megvalósítására.

1. Az alapításról (Krisztina)

1986. augusztus 15-én alakult a közösség. Minden év augusztus 15-én felajánljuk a házat és a földet, az Úrnak. Mindennap, amikor lemegyünk a házi kápolnánkba, először megcsókoljuk a földet, hogy jelezzük, por és semmi vagyunk. Akik hozzánk tartoznak, azoktól elvárjuk, hogy kifejezett szándékuk legyen a megtérés és az imacsoport munkájában való részvétel. Magában az imacsoportban is fokról-fokra változni kell a résztvevőknek. Aki nem akar változni, az automatikusan elmegy.

Az úgynevezett *kültagok* elkötelezték magukat, hogy vállalják az engedelmességet és anyagilag segítik a közösséget. Vállalták a szegénységre való törekvést és tisztaságot. (Ha családban élnek, akkor a családi élet megszentelését.)

Elkötelezettségünk jeleként egy fából készült kis keresztet hordunk a nyakunkban. A külső testvérek is vállalták, hogy naponta elimádkozzák a rózsafűzért, spontán imát mondanak és a Szentírásból egy fejezetet olvasnak. Naponta segítségül hívják a Szentlelket és a Szűzanyának szentelik magukat. Nincsenek különleges karizmáink. A nyelvek imáját csaknem mindenkinek megadta az Úr. Minden nap kérjük az alázat, a szolgálat és a szeretet adományát. Közösségünk irányelveit belső imában kapja időről-időre a közösség vezetője. Ezeket a lelkiatya dönti el, hogy mennyire helyesek. Ezek az irányelvek egyrészt szabályjellegűek, amelyek a közösség egészére vonatkoznak, másrészt buzdítás jellegűek, hogy szakadjunk el mindentől, amit kaptunk, hogy egészen az Úrnak tudjunk élni. A külső testvérek közül sokan hitoktatást végeznek saját plébániájukon és mint a képviselőtestület tagjai különböző feladatokat vállalnak egyházközségükben. Az esti ima után a lelkiatya (pásztor) és a közösség vezetője (egy háromgyermekes édesanya) kérik ránk az Úr áldását és mindannyian megcsókoljuk egymást a kiengesztelődés jeleként. A külső testvérek számszerint 25-en vannak, az Úrnak szentelték életüket, amelyet évente megújítanak, de a világban maradtak és betöltenek egy hivatást a munkahelyükön.

Minden hónap első keddjén szentmisére jön össze az egész közösség (kb. 80) és a hónap harmadik keddjén szentségimádást végzünk. Ha valaki új testvért akar hozni, akkor előtte be kell jelenteni a lelkivezetőnek. Minden nagyböjtben „Élet a Lélekben" szemináriumot tartunk, hoggy elősegítsük azok megtérését, akik újonnan csatlakoztak hozzánk.

2. Egymás közötti kapcsolat (Kriszina)

Minden nap imádkozunk, hogy meg tudjunk halni önmagunknak. Természetes, hogy van bennünk is indulat, hiszen jórészt fiatalokból áll a közösség, de mindent megteszünk azért, hogy feloldjuk az indulatokat. Egyiknek az a baja, hogy elfogta a honvágy (van köztünk két testvér, aki Dél-Amerikából jött), a másik szeretne magába zárkózni, harmadik parancsolgatni akar, negyediket elfogta a férjhezmenés gondolata, de még nem látja ennek módját, ötödiket meg egyszerűen idegesíti valakinek a viselkedése. Ezeket mind elfogadjuk és Krisztusnak felajnáljuk napról-napra. Nem szabad megítélni a másikat. Ha egyedül élnénk, nyilván sok probléma nem fordulhatna elő.

A közösség áldozat, ha feltámadnak gyengeségeink, azokat meg kell vallani és meg kell bánni. A boldogság titka abban van, ha meg tudunk szabadulni önmagunk keresésétől. Az én dolgom az, hogy szeressem és szolgáljam testvéremet. Nálunk a legnagyobb bűn, mikor megítélem a másikat. A legfontosabb nem az „én" gondolatom, az „én" tervem, az „én" vágyam teljesülése. Nem „én" váltom meg a világot, hanem az Úr. Ezért nem keresem az „én" igazamat. Ezt segíti elő a pásztor, akinek engedelmességet fogadtunk. Az Úr arra intette tanítványait: „Keressétek az Isten országát és a többi majd hozzá adatik nektek" (Mt 6,33). Az én egyedüli gondom az, hogy az Úrral törődjek. A közösségben én végzem a mosodai munkát és a virágok gondozását. Ezt úgy tekintem, hogy maga az Úr bízta rám ezt a munkát. Az én feladatom, hogy imádkozzak és szépen dolgozzak, így megmarad bennem mindig a béke.

Ahol szeretet van, ott mindenkinek meg kell halnia önmagának.

4. A kezdetekről (Don Lorenzo)

Egy karizmatikus imacsoporttal kezdődött minden. Már évek óta összejártunk imádkozni, amikor egyszer imán keresztül kibontakozott az, hogy életközösségre

hív bennünket az Úr. Megtérések és gyógyulások erősítették meg utunkat. – (Lujza) Mi világiak éreztük, hogy mindent oda kell adni az Úrnak. Ezt valóban meg is tettük. És az Úr váratlanul úgy válaszolt, hogy találkoztunk egy gazdag emberrel, aki 600 millió lírát (kb. 26 millió forint) adott, amiből megvettük a közösség részére ezt a háromemeletes házat a város mellett és még hozzá három hold földet. Most 16-an lakunk itt, három család, öt gyermek, a pásztor és négy egyedülálló testvér. Érezzük, hogy az Úr vezet bennünket napról-napra, hogy az imádságban és munkában megéljük a közösséget, így együtt: világiak, házasok, papok és szerzetesek. Mindannyian elhagytuk külső munkánkat, hogy a belső munkának szenteljük életünket. Mindannyian meg akarjuk élni a szentséget. Különböző hivatásokból jöttünk – tanítónő, banktisztviselő, festőművész, stb. De most együtt élünk, mint testvérek Krisztusban. – Az elmúlt évben megindult egy missziós programunk is. Brazíliában egy püspök barátunk által vásároltunk néhány hold földet, amelyre házat építünk a szegény gyermekek tanítása céljából. Két házaspár készül, hogy jövőre odautazzon, hogy a szegényeket szolgálja. Imádság és a szegények szolgálata, ez a mi adományunk az Úrtól. Ezt az adományt, illetve lelkiséget a megújuláson keresztül kaptuk az Úrtól.

A nap beosztásához mindennap hozzátartozik négy óra imádság, ebben benne van szentmise, zsolozsma, rózsafűzér, szentségimádás, és közben 6 óra munka. Csütörtök éjjel fölváltva egy-egy óra szentségimádás, kedden este és pénteken egész nap böjtölünk. Közösségünkben érezzük az „átmenetet". Az elmúlt három évben megtanultuk, hogy mindig türelmesen ki kell várni az Úr akaratát. Nem akarunk előbbre lépni, hanem megvárjuk az Úr akaratát.

4. A hét rendje

Hétfő: Emlékezés a kezdetekre. Magára a teremtésre, de arra is, ahogy az Úr meghívott bennünket az Ő követésére. Hétfőn ünnepeljük a kezdeteket, megemlékezünk a teremtésről, dicsőítjük az Atyát, hogy létrehozta mindazt körülöttünk, amit látunk. A hétfő egyben pihenőnap is, a megtérés és újrakezdés napja. Ez azért is szükséges, mert vasárnap sokan jönnek látogatni bennünket. Sok mindenről beszélünk, sok mindenről hallunk, ami az Úrra való figyelmünket szétszórja. Ezért kell hétfőn megerősödni az Úrban.

Kedd: Papokért és szerzetesekért ajánljuk föl. Főleg azokért, akik bajban vannak, vagyis azokért, akiknek kihűlt a szeretete az Úr iránt, mert ez a legnagyobb baj. Ugyanakkor imádkozunk saját megtérésünkért is, mert mindig szükségünk van arra, hogy szeretetünk megújuljon az Úr iránt. *Kedden* az Úrnak szentelt emberek megtéréséért imádkozunk. Az Úr azt üzente, hogy a legnagyobb fájdalmat az okozza neki, amikor a neki szentelt emberek bűnbe esnek. Imádkozunk azokért is, akik elhagyták hivatásukat, vagy bezárták szívüket az Úr előtt. Kedden este böjtölünk, felajánljuk szívünket, hogy megújuljanak hivatásunkban és imádkozunk új hivatásokért. A böjt lényege, hogy felkészítsen az imára.

Szerda: A külső testvérekért ajánljuk fel, akik kint élnek a világban, (szám szerint huszonöten vannak).

Csütörtök: A közösséget ünnepeljük ezen a napon. Különösen az eukarisztiát, az Urat, aki eljött közénk, aki megváltott bennünket, akinek szent testét és vérét magunkhoz vehetjük. Étkezésünk az utolsó vacsorára emlékeztet. Egy külön terítéket teszünk az asztalra az Úrnak. Erre a napra külön kenyeret sütünk, a lelkiatya körbeadja a kenyeret, amit előtte megáldott, mindenki tör belőle egy darabot, majd körbeadja a bort is, jelezve, hogy minket is arra hívott az Úr, hogy összetöressünk. Ezen a napon a közösség vezetői szolgálnak fel, ők is mosogatnak el, hogy ezzel is jelezzék, hogy ők az Úr szolgáinak szolgái. Reggelig szentségimádást tartunk óránkénti váltásban, (estétől).

Péntek: Ezt a napot felajánljuk a világ megtéréséért és saját megtérésünkért. Egész napos böjtöt tartunk, természetesen kenyeret, teát mindenki fogyaszt vagy aki akar délben sajtot ehet. Aki nem akar semmit sem fogyasztani, ehhez külön pásztori engedély kell, nehogy gőgössé váljék. Pénteken állva eszünk csendben, mert az Úrnak sem volt mindig ideje étkezni, előfordult, hogy az apostolokkal a kalászokat tépdeste. Rövid időt töltünk az étkezéssel, hogy ezzel is jelezzük, nem tulajdonítunk jelentőséget az ételnek. Ezen a napon elmélkedünk a múlandóságról is, különösen arról, hogy minden kellemetlent elfogadjunk. Elfogadjuk egymás hibáit vagy ha ártatlanul szidnak, maradjunk csendben és békében vagy elfogadjuk, ha valami nem tetszik – abban a tudatban, hogy az igazi böjt, a szív böjtje. Ha akaratunk nem teljesül, és el tudjuk fogadni, ez nagy győzelmet jelent.

Szombat: A Szűzanya napja. Ezen a napon különösen körülvesszük mennyei Édesanyánkat, virágot viszünk az oltárhoz, illetve az oltár mellé, ahol a Szűzanya képe van és gyertyát gyújtunk előtte. Úgy tekintünk a Szűzanyára, mint a hajnalpírra, amely megelőzi a nap felkeltét. A Szűzanya elvezet minket Jézushoz.

Vasárnap: A Szentháromság napja. Az Atya felfedezése Jézus Krisztuson keresztül a Szentlélek által.

5. Szegénység

Szegénységünk lényege, hogy semmihez se ragaszkodjunk, se személyhez, se dologhoz. Ebbe azáltal gyakoroljuk bele magunkat, hogy semmiféle tevékenységet

nem végezhetünk engedély nélkül. Ugyanakkor havonta az egyik szentmisén a felajánlás előtt a közösség vezetője körbevisz egy kosarat, hogy tegye bele mindenki azt, amihez az elmúlt hónapban a szíve hozzákötődött.

3. A közösség tevékenysége

Közösségünk kontemplatív közösség. Hisszük, hogy az imádság embereivé akar tenni bennünket az Úr. Mivel azonban a szeretetnek konkrét dolgokban is ki kell fejeződnie, ezért missziót tervezünk Brazíliába (Ouixada).

Ezt a missziót elhahgyott vagy elszökött gyermekek részére tervezzük, (1-10 éves korúak részére). Nagyon nagy szükség van rá, mert nagy szenvedésben és elhagyottságban élnek. A nagyvárosok külterületeink összetákolt viskókbkan többezer ember él ott víz, villany és csatornázás nélkül. Az Úr azt üzente nekünk, hogy tanuljunk meg kenyérré váléni az éhezők számára. Az Úr majd megszaporítja a kenyeret és úgy adja, ahogy Ő akarja. Most egy érlelődési szakaszban vagyunk.

Lejegyezte: Katona István

* * *

Csend – Magány – Imádság

Jézus a közös imádságra adott példát, amikor 12 éves korától kezdve elzarándokolt Jeruzsálembe imádkozni. Őt követték az apostolok, tanítványok és az első keresztények... De az egyéni imádságra is tanította övéit: „Zárt ajtó mögött a rejtekben imádkozzál, ahol mennyei Atyád lát téged" (Mt 6,6). Amit tanított, azt elsősorban maga gyakorolta: „...fölment egy hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Késő estig maradt ott egymagában" (Mt 14,23).

A csendben és *magányban* kimondhatatlan *titok* van elrejtve. A csend és a magány összegyűjti a szétzilált szellemi erőket. A csend gyógyítja a szüntelen lárma kínzó fáradtságát. A csend és a magány a belső nyugtalanságot szépen elcsendesíti. A csend megnyitja a belső hallást és a belső figyelmet.

A csend kiszabadít a szétszórtságból és fölemel a belső összeszedettségre.

A csendben a legtisztább vágyak ébrednek föl bennünk.

A csendben kezd működni bennem a szeretet ősereje.

A csendben találhatom meg a szétszórtságban elveszített *Én*-emet.

A csend tiszta égboltján ragyognak föl az *Igazság* vezérlő csillagai.

A csendben és *Imában* nyeri vissza az Élet!! a maga igazi értékét.

A csend mindent átalakít: az egyszerű dolgok csodálatos teremtményekké válnak.

A csendben nyilvánul meg a teremtés mindig új világa.

A csendben a hétköznapi dolgokból is új öröm sugárzik.

A csendben mutatja meg az *Élet* a maga elrejtett méltóságát.

A csend látszólag néma, de telve van a *Teremtés* szent énekével.

A csendből árad a *Teremtett lét* hangtalan himnusza.

A csendben tárul föl a láthatatlan *Teremtő* elrejtett *Arca.*

A csendben és imában fakadnak föl saját létem ismeretlen forrásai.

A csendben találhatom meg „azonosságomat" a *Teremtés rendjében.*

A csend ráhangol és rávezet az igazi *Imádságra.*

A csendben ismerhetem meg az *Élet* valódi komolyságát és értékét.

A csend és az imádság bevezet a mindent éltető szeretet jelenlétébe.

A csendben léphetek be a *Lélek templomába,* ahol a *Szentlélek* lakik.

A csend ideje: megváltott idő, a Megváltó csodálatos ajándéka.

A csend és az imádság a *Szeretet* időtlen pillanata, amelyben mindig együtt van a jelen és az örökkévalóság.

A csendbe maga *Jézus* hív és vár, aki maga is kereste és szerette a csendet.

A csend titokzatos kapcsolatban van a templomok megváltott csendjével.

A legnagyobb és legtisztább *Csend* a Megváltó szeretet jelenléte.

Minden igazi imádság csenddel kezdődik.

A csend és az imádság a személyes találkozás időtlen pillanata.

A csend a személy fejlődésének nélkülözhetetlen világa.

A csendben bontakozik ki a lelki élet bensőséges szépsége.

Jézus szeretetéből *Gyógyító Csend* sugárzik; bizalmat és reményt ébreszt, bíztat, lelkesít és szellemi örömet ajándékoz.

Az *Imádság csendjében Jézus Lelke* szól hozzánk, könyörög velünk és érettünk az *Atyához* „szavakba nem foglalható sóhajtásokkal".

Kákonyi Asztrik
O. F. M.

A szegények Istene

Rick Thomas atya szolgálata El Paso és Juarez népe között, amely megragadó története a csodáknak és az Isten iránti engedelmességnek.

A történet 1969-ben kezdődött. Rick thomas atya – egy el pasoi szociális szolgáltató központ vezetője – New Orleans-ba repült, hogy jezsuita társaival találkozzon. Barátjának, Herold Cohen atyának a meglátogatását is tervezte. Szeretett volna többet tudni arról a „karizmatikus megújulás"-ról, amelyről Cohen atya írt neki. Ennek a találkozásnak az lett a vége, hogy Thomas atya elment egy imaösszejövetelre és kérte, hogy imádkozzanak fölötte a Szentlélek kiáradásáért. Nemcsak lelkileg volt szüksége erre az imára – bár hűségesen szolgálta az Urat – de hasogató fejfájás is gyötörte azon a napon.

Cohen atya és egy másik jezsuita, továbbá az imacsoport vezetője elkezdtek imádkozni fölötte. Egyikük kinyitotta a Bibliát és olvasni kezdte Ezekiel próféta látomását a száraz csontokról.

„Hagyjátok már abba – szakította félbe Thomas atya a felolvasást, – folytassátok az imát értem." Így is történt. Az ima alatt Thomas atya nem észlelt semmi különöset, ugyanazzal a lüktető fejfájással hagyta el az összejövetelt, mint amivel odament.

„De az éjszaka közepén – emlékszik vissza – mély imában ébredtem fel. Már évek óta nem imádkoztam ilyen mélyen. Amikor visszatértem El Pasoba, úgy tapasztaltam, hogy könnyen tudok imádkozni, amire már régóta nem voltam képes."

Thomas atya egy megújult imádkozási készséggel és a karizmatikus megújulásról szóló négy füzettel – melyeket Cohen atya adott neki, mielőtt a repülőre szállt volna – tért vissza El Pasoba.

Mikor visszatért munkájához, a *Miasszonyunkról nevezett Ifjúsági Központba* odaadta az imaösszejövetelek vezetéséről szóló füzetet a Központ egyik laikus vezetőjének. Mindketten jónak találták és elhatározták, hogy alakítanak egy imacsoportot az Ifjúsági Központban.

Így jutott el a karizmatikus megújulás az el pasoi Miasszonyunk Ifjúsági Központba. Bizonyára senki sem remélte volna e szerény kezdet láttán, hogy Isten a megújulást arra használta fel, hogy Szentlelkének ereje által új életet hozzon El Paso és Juarez szegényei és elesettjei számára.

Talán a legismertebb módon azokkal a juarezi szegényekkel kapcsolatban mutatkozott meg Isten működése, akik a szeméttelepen dolgoztak és a hasznosítható hulladék között válogattak.

Ennek a szolgálatnak a gyökerei 1972-ben karácsony előtt egy hideg napon alakultak ki, amikor az el pasoi imacsoport tagjai egy egyszerű karácsonyi ebédet rendeztek a szegényeknek és kibékítették az ellenséges csoportokat.

Szó szerint vették Jézus parancsát (vö. Lk 14,12-14) és meghívták a szegényeket ünnepi lakomára. A kis imacsoport nemcsak az ellenfelek kiengesztelődését tapasztalta, hanem élelmük megszaporodását is, mivel a 120 vendég helyett 300-an jöttek és mégis mindenkinek jutott élelem.

Isten csodálatos áldásai folytatódtak a szeméttelep szegényei között. Közben Thomas atya szolgálata is kibővült a juarezi börtönnel, egy ifjúsági javítóintézettel, a város elmegyógyintézetével, egy élelmiszer elosztóval és egy farmmal.

A szegényekkel és szükségleteikkel való azonosulás és a feltétlen engedelmesség Isten igéje iránt fémjelzik ezeket a szolgálatokat.

Amikor a juarezi börtönigazgató először hívta meg Thomas atyát és imacsoportját az evangélizációra, akkor azt mondta neki, hogy ezeken a rabokon már „csak Isten segíthet".

Miután imádkoztak a szolgálat sikeréért és tanácskoztak, Thomas atya és egy 40 emberből álló csoport elment a börtönbe. Itt a rabok százaival találták magukat szembe, akik 14 cellába voltak összezsúfolva. A kis csoport megkezdte munkáját a foglyok gúnyolódása, átkozódása és köpködése ellenére.

„El sem tudom mondani, mennyire nehéz volt a kezdet – emlékszik vissza Thomas atya –, ...képzelj el egy olyan börtönt, ahol az emberek víz, wc, bútor és normális élelmezés nélkül össze vannak zsúfolva. Mindez eleve brutalitásra készeteti őket. Első pillanatban úgy regáltak, mint az állatok.

Sok embernek lehetetlennek tűnt a helyzetünk. Minket azonban bátorított az Úr, aki a következő igehelyre irányította figyelmünket: „Hajoljon meg minden térd... és minden nyelv hirdesse, hogy Jézus Krisztus az Úr" (Fil 2,11). A következő másfél órában ezeket a szavakat énekelték.

Énekeltek és ének közben a Lélek úgy megragadta a szívüket, hogy megtörtént az, amiről az ige szólt. A rabok térdrehulltak és sírni kezdtek.

„Azután imádkozni hívtuk őket – mondja Thomas atya – és ők mind akartak imádkozni."

A börtönigazgató nem akart hinni a szemének. Akiket maga előtt látott, azok a legjavíthatatlanabbak voltak a börtönben.

Ettől kezdve az imacsoport minden héten meglátogatta őket, evangélizáltak, énekeltek, táncoltak, imádkoztak és beszélgettek a rabokkal.

A juarezi elmegyógyintézetben végzett szolgálat ugyanazon a napon kezdődött, mint a börtönben. Itt azokat a betegeket ápolták, akik közveszélyesek vagy önveszélyesek voltak.

A Szentlélek hatalmán és Isten szolgáinak munkáján keresztül a kórház igazán kiérdemelte nevét (Hospital Civil Libertal) és a Jézus Krisztusban való szabadság helyévé vált. Thomas atya csak ennyit mondott szerényen az Úr működéséről: „Nyilvánvaló, hogy Isten meggyógyítja az embereket."

„Már csak egy fiú van ott azok közül, akik szolgálatunk kezdetén is ott voltak" – jelenti ki Thomas atya. Az emberek általában nyolc hét múlva hagyták el a kórházat, de a jelen esetben már egy-két hét után határozott javulás állt be.

„A kórház vezetői és az ápoló személyzet nagy örömmel fogad bennünket minden héten, mivel látják a változást betegeiken. Az erőszakos, veszélyes és kommunikációra képtelen betegek az ima hatására átalakulnak, közlékennyé válnak és olyan normálissá, hogy nem különböznek az utcán bármely más embertől."

„Az Úr meglepően gyorsan gyógyítja meg az embereket – mondja Thomas atya – amikor imádkozunk velük és kiszolgáltatjuk nekik a szentségeket. Sőt megtanítjuk őket, hogy imádkozzanak magukért és egymásért."

Thomas atya elmeséli, hogy egy lány nagyon erőszakos volt; amikor közeledtek feléje, tépni kezdte magáról a ruhát. Hamarosan rátaláltak a probléma eredetére és amikor imádkoztak, hogy bocsásson meg apjának és váljon szabaddá a boszorkányságtól, hamarosan megszelídült. Két héttel később már kiengedték, teljesen normális lett.

Egy másik esetben egy súlyosan sérült ember volt a rács mögött, ahol Thomas atya az egyik beteggel foglalkozott. A háta mögött morgást és hörgést hallott, mintha egy állat lenne ott. Később, amikor közeledett hozzá, kinyújtotta kezét és a szentelt olajjal megkente őt. A közösség gyakran használja a katolikus egyház szentelményeit: megáldott olajat, megáldott sót és szentelt vizet. A szentelmények Isten erejének és áldásának jelei... az ima fizikai eszközök által való összpontosításának egy módja, ugyanúgy, mint a kézrátétellel történő ima. (A szentelményeket gyakrabban használják, mint a templomi liturgiában).

„Először rám akarta vetni magát, hogy megharapjon – mondja Thomas atya – bizonyára a gonosz lelkek késztették, hogy rám támadjon, mert tudták, hogy van valami titokzatos erő abban az olajban, amivel megkentem őt. Négy hét után ez a közveszélyes ember kikerült a rácsok mögül, egy hónap múlva a kórházat is elhagyta és tanúságot tett az embereknek gyógyulásáról."

„Az imádkozás alatt olyan béke áradt szét az elmegyógyintézetben, hogy az ápoló személyzet egészen meglepődött. A betegek után ők is odajöttek, hogy imádkozzunk értük." Amikor ezekről a rohamos gyógyulásokról beszélt az atya, rámutatott arra, hogy Isten hatalmának működését leginkább mi emberek akadályozzuk. Sokszor korlátokat állítunk Istennek... mi akarjuk megmondani, hogy Isten mit tehet meg és még nem. De Istennek nincsenek korlátai, Ő mindent megtehet, ha hagyjuk őt cselekedni.

A javítóintézetben való szolgálat 1981 februárjában kezdődött, amikor a Büntetésvégrehajtó Intézet igazgatója meghívta a közösséget, hogy segítsenek az ottlevő fiatalokon. Még Thomas atya szerint is az Úr megdöbbentő módon működött és az egész intézet légköre megváltozott. Nincsenek többé verekedések, nyugalom, rend és béke van köztük.

Mielőtt az imádkozó team elindulna a szokásos szombat reggeli látogatásra a javítóintézetbe, egy óra hosszat imádkozik és kéri Isten útmutatását. Útközben megosztják egymással tapasztalataikat és megbeszélik ki fog tanúságot tenni, énekelni és Szentírást olvasni a fiataloknak.

Amikor a közösség tagjai megérkeznek a javítóintézetbe, hogy elvigyék az örömhírt a fiatalkoknak, a kapuban még 20-30 percig imádkoznak és dicsőítik az Urat.

Az épület ebédlőjében 10 fős csoportokra oszlanak. Thomas atya Szentítást olvas és közbenjáró imát mond a csoportokért. Mindegyik csoport 3-4 középiskolai tanulóból és több idősebb férfiból és nőből áll.

Hétről-hétre végzi a team a javítóintézetben a szolgálatot és tapasztalják, hogy a fiatalok bűnbánatra indulnak, könnyekre fakadnak és átalakulnak. Néhány órai tanítás, éneklés és tánc után a legtöbben készen állnak arra, hogy letérdeljenek és befogadják a gyógyító imát.

Az imaközösség fiataljai közül, akik gitároznak és Jézus szeretetéről beszélnek, régebben néhányan szintén bűnözők voltak. Ők valóban ismerik a különbséget a sötétség és a világosság között és ragyogó képet tudnak festeni a megváltás örömeről, amely Isten gyermekeire vár.

A javítóintézet igazgatóját annyira lenyűgözte a szolgálat eredménye, hogy azt javasolta, hozzanak létre egy épületet az intézet mellett, hogy állandóan tudjanak imádkozni a fiatalokért.

Ha ez a négyemeletes épület elkészül, ez olyan hely lesz, ahol az éhes gyerekek élelmet találnak, az otthontalanok, otthonra találnak, ahol megfelelő ruhát kapnak és legfőképpen részesülnek az evangélium örömhírében. Ez olyan hely lesz, ahol a fiatalok megkapnak minden lelki és anyagi támogatást, amelyre szükségük van.

Amikor Thomas atya Juarez város földhivatalába ment, hogy utánanézzen a javítóintézet melletti teleknek, és megvásárolja az Úr Otthona számára, azt hal-

lotta, hogy már valaki lefoglalta. Mikor Thomas atya érdeklődött, megtudta, hogy a polgármester felesége volt az,, aki megtudta a börtönigazgató tervét és sietett számukra lefoglalni a telket.

Dr. Bill Roberts és egyik orvos barátja, elhatározták, hogy Juarez szegényeinek egészségügyi ellátás megoldásán dolgozni kezdenek.

A Miasszonyunk Ifjúsági Központ mellett fölépítettek néhány szobát és az Úr Klinikája megkezdte működését. Mintegy 20-30 szegény ember jön minden héten a klinikára egészségügyi ellátásért és közbenjáró imáért.

A klinika működéséhez szorosan hozzátartozik az Istenbe vetett bizalommal való cselekvés és a betegekért való közbenjáró ima. Amikor megérkeznek a betegek, egy vezető tanítást tart a Szentírásból. Rámutat arra, hogy minden gyógyulás forrása az Úr. Közösen imádkoznak és kérik az Úrtól a gyógyulást. Az orvos a tanítás után érkezik meg. Először a betegek imádkoznak az orvosért, hogy kenje fel őt az Úr gyógyító kegyelmével szolgálata végzésére.

Ezután külön-külön megvizsgálja az orvos a betegeket, az ápolónők és laikus segítők megbeszélik az egészségügyi problémákat s azután kézrátétellel minden személyért imádkoznak. A nyelveken való ima moraja állandóan betölti a helyiséget. Néha az ápolószemélyzet csoportjai a szoba különböző sarkaiban egyszerre több betegért is imádkoznak. Néhány ember meggyógyul, mielőtt az orvosnak alkalma lenne megvizsgálni. Dr. Roberts elmondja egy asszony történetét, akit elhagyott a férje, hisztériás vakságot kapott és így hozták el a klinikára.

„Mi imádkoztunk érte – mondja az orvos – Bibliát helyeztünk a szemére és visszanyerte a látását. Úgy érezte, hogy az Úr szólt a szívéhez és teljesen megvígasztalódott.

Amit láttunk, annak nagyrésze stressz volt. A fizikai gyógyulások – pl. mint a látás visszanyerése, a béna kar megelevenedése – mögött a legcsodálatosabb a belső gyógyulás, amikor az emberek átadják életüket az Úrnak és egész szívükkel bízni kezdenek benne."

Az Úr Élelembankja Juarézben, egy másik eszköz, amelyen keresztül az imaközösség szolgál a szegényeknek. Ebből a bankból az emberek egész hétre el tudják látni családjaikat élelemmel. Az Élelembank napján több órai munkával keresik meg a szegények az élelmet.

Amikor az Élelembank készletei fogyni kezdenek az Úr néha csodálatosan megszaporítja az élelmet. Az elmúlt nyáron egy látogatóba érkezett indiai diák a következőket figyelte meg: két kis láda sárgabarack bőséges adagot biztosított több száz embernek, akik az Élelembankból a „keresetüket" vették át. Az élelem kiosztásáért felelős személy először azt mondta a lánynak, hogy négy-négy barackot tegyen minden ember táskájába. Úgy is kifogy nemsokára, magyarázta az illető, de legalább néhánynak örömet szerzünk vele. Bizonyos idő elteltével még mindig volt sárgabarack a ládában. Így elhatározták, hogy nyolc barackot tesznek minden ember táskájába. Megdöbbenve vették észre, hogy a sárgabarack nem csökken a ládákban. Ekkor elkezdték marokkal önteni a gyümölcsöt az emberek táskájába. Amikor mindenki elegendő barackhoz jutott, csak akkor fogyott el, de nem előbb.

Az elosztásra kerülő élelem egy részét, az Úr farmján termelik. A közösség 480 acres farmja és állattenyészete El Pasotól kb. 20 km-re van nyugatra. Az imaközösség 15 tagja él itt.

Almát, körtét, sárgabarackot, szilvát, fügét és őszibarackot termelnek a 30 acres gyümölcsös kertben. A tehéntejből sajtot készítenek és az Úr Élelembankjába szállítják. Ebből elsősorban a terhes és szoptatós anyák részesülnek.

A közösség gazdálkodó csoportja minden évben többezer font halat fog ki a két mesterséges tóból. A hal szintén az Élelembankba kerül a hatalmas fagyasztó ládákba, így bármikor fogyasztható.

A farmon élő emberek a megtermelt élelmet a szegények tulajdonának tekintik, és nem a sajátjuknak. A maguk számára előállított termék, a kevéske tej és vaj, alkalmanként némi hús és olyan cikkek, amelyeket nem lehet tárolni. Nemrégiben Thomas atya megkérdezte az egyik látogatóba jött dolgozót, hogy milyen íze van a gyümölcsösben termelt újfajta almának. Az illető nem tudta. Soha egyet sem vett le magának.

Isten működése a juarezi emberek között figyelemreméltó története a csodáknak és egy viszonylag kis csoport elkötelezett keresztény Isten iránti engedelmességének. Az el pasoi imaközösség kb. 30 elkötelezett tagból áll, akinek a fele az Úr Farmján él. Másik fele a Miasszonyunk Ifjúsági Központ számára dolgozik és egyéb szolgálatokat végez. 12-15 mexikói alkotja a magvát annak a 60 tagból álló csoportnak, amely teljes munkaidőben dolgozik, hogy biztosítsa az Úr Élelem Bankjának zökkenőmentes működését. Ők résztvesznek a börtönben, elmegyógyintézetben és a javítóintézetben végzett szolgálatban is. A heti imaösszejövetel a Miasszonyunk Ifjúsági Központban kb. 75 embert vonz. De annak a munkának a nagysága, amelyet Isten rajtuk keresztül folytat, tanúsítja, hogy az Úr képes arra, hogy hatalmas dolgokat műveljen egy kis csoport emberen keresztül, akik igazán hisznek benne és tervei megvalósításában.

Jeff Hensley

New Covenant 1983 Originally Published in New Covenant magazine, P.O. Box 400. Steubenville, OH. 43 952 Used with permission

(A cikk tartalmáról könyvet írt Laurentin atya is „Csodák El Pasoban?" címmel. Kapható a Szent Gellért Egyházi Kiadó könyvesboltjában).

Hogyan lettem építészből ápolónő?

A Lélek világosságában felismertem, hogy az Atya a legfőbb jó és Jézus a szeretet.

Röviden a múltamról: Mérnökként dolgoztam egy tervező intézetben. Szerettek, megbecsültek és én is nagyon szerettem a munkámat. Azt hiszem, akik ismertek, sikeresnek, irigylésre méltónak találtak, mert mindenem megvolt. A mai értelmiségi emancipált nő szabados életét éltem: látszólag kiegyensúlyozott ,belsőleg viszont zavaros, önmagam számára agyonmagyarázott, céltalan...csak önző énemet szolgáltam. Címszavakban így alakultak az utóbbi évek:

– Egyszerre felgyorsult az életem, mert rátaláltam Istenre, aki szeret!...

– És megdöbbentett, hogy szól hozzám az Ige!

– És megismerhetem Jézust, Isten Fiát, aki emberré lett, hogy megtanítson Isten szeretetére. Az ember gyarló szeretete keresztre feszítette Őt. Isten segítsége nélkül az ember képes megölni a legnagyobb szeretetet is!

– És Ő megbocsátott és kilehelte lelkét értem, értünk;

– és harmadnapra feltámadott;

– és elküldötte nekünk a Szentlelket, hogy megélhessük a szeretetet és merjük megtenni az Atya akaratát;

– és megérintett az Úr: „Légy egyszerű, mint a háborítatlan tenger";

– és adott lelkivezetőt és közösséget is, hiszen az ember csak így élheti meg ezt az örömet;

– és kaptunk még egy vezetőt: Szent Ferenc atyát;

– és a Szűzanya egy belső üzenetben így szólt hozzám: „Az idősek nem véletlenül vannak körülötted";

– és imaközösséggé alakított minket;

– és körülöttünk elsőnek édesanyámat szólította magához az Úr;

– és életemben először végre szolgálni kezdtem: az édesapámat;

– és ismét megérintett a Lélek, megajándékozott a nyelveken való imával;

– és belsőleg felismertem, hogy minden nőt anyának teremtett az Úr;

– és tíz hónappal anyu halála után, édesapámat is magához hívta az Úr;

– és Jézus szólt: „Én vagyok a te vőlegényed";

– és beteg lettem, majd amikor gyógyulni kezdtem, figyelmeztetett a Lélek: Miért nem szolgálod már az időseket?

– és Medjugorjében újra kaptam egy belső üzenetet: „Ajd hálát eddigi életedért és törekedj az elköteleződés útján maradni, Istent teljes szívedből szeretve, egész lelkeddel imádva, akarva az Ő akaratát."

– és ápolónő lettem. Egy kórházban dolgozom, otthon pedig idős nagybátyámat szolgálom.

– és...

Ápolónő lettem!

Nem én akartam! Hiszen ilyesmire sosem gondoltam. Mária csak annyit mondott: „nem véletlenül vannak körülötted idősek". Az imaközösségen kívül voltak olyanok is, akikhez el-eljártam, járok beszélgetni, mosogatni, mosni, gyógyszert adagolni. Mindez szép lassan fontosabbá vált, mint az annyira „szeretett" munkám; több időmet kötötte le a vásárlás, igényeik megteremtése, stb.

Meghalt édesanyám, és „rámhagyta" édesapámat. Amit korábban – még 1 évvel korábban is – el nem tudtam képzelni, odaköltöztem hozzá. Ebben a 10 hónapos együttlétben is sokat gyógyultam.

Azok a mélyen levő láncok, melyek szülőt és gyermeket összekötnek (még 15 éves különélés esetén is) s tehetetlenné teszik a szeretet szabadságát, végre lehullottak rólam. Megtapasztalhattam azt a szolgálatot, amire csak Jézussal és Mária segítségével képes az ember. Nehéz ezt a „láncot" megfogalmazni, csak példát mondhatok: tudom, hogy akinek szolgálok, nem akar elengedni maga mellől. Magához akar kötni, mert akkor érzi magát biztonságban, ha van mellette valaki. Én mégis el tudok menni máshová is szolgálni, mert a Lélek hív egy másik szolgálatra, és ezért rábízhatom őt, akit „magára" hagyok. Mert a szeretet a bétlenséget is megenyhíti és békét ad helyébe. És bennem sem maradt szorongás, aggodalom, mert teszem, amit tennem kell. Tehát vezetett az Úr a felszabadult, ráhagyatkozó szeretet felé ...

Ez alatt a szolgálat alatt világosodott meg előttem, hogy minden nőt anyának teremtett az Atya – akár van családja, gyerekei, akár nincs. Alapvetően a velünk született adottságok olyanok, hogy teljesen a másikra figyelve adjam egész lényemet a rászorulónak, a rám bízottnak.

Amikor teljesen kiszolgáltatottan szolgálok, akkor vagyok boldog, ahogyan az anya szoptatja gyermekét és semmilyen más körülmény nem számít, csak ez a teljes egymásrautaltság.

A Lélek másik nagy ajándéka a nyelveken való ima volt. Szolgálatomban nagyon nagy segítségemre van, hogy a rászoruló mellett, tudatomtól függetlenül dicsőítem az Urat, miközben a másik csak a tekintete-

met keresi, mert megnyugvást talál benne, mert bennem a Lélek szól.

Édesapám halálát is kegyelmi ajándékként éltem meg, gyógyulást adott nekem. Éppen imádkoztam felette – vasárnap reggel – amikor kilehelte lelkét. Megint csak azt mondhatom, hogy nem tudom elmondani, kifejezni magam, milyen bizonyosságot kaptam akkor. Még véletlenül sem mondom most már: „szegény meghalt". Számomra nincs többé halál, csak élet! – És akkor még nem tudtam hová vezet az Úr, csak néhány hónappal később, mikor beteg lettem. A magas láztól sötétség volt bennem, és küszködtem ellene. Munkahelyemen kérdéssé vált: legyünk KFT vagy sem? A viszálykodások miatt én elég határozottan az önállósodás mellett voltam, és ebben vezetőimet támogattam. Úgy tűnt, hogy a végső döntést éppen betegségem alatt kell kimondaniuk. És ekkor kaptam ismét a kérdést: „mikor szolgálod már az időseket?, – Megdöbbentem. 40 éves vagyok. Valóban meddig halogatom? Édesapám ápolásában a legnehezebb a bizonytalanság volt, amit viszont egy gyakorlott ápolónő tud. Tehát így világosodott meg előttem a következő lépés.

Felhívtam a munkahelyemet, hogy a továbbiakban ne számítsanak rám. Kiléptem és a kórházi munka mellett végzem az ápolónő-képzőt. 18 évi elismert mérnöki munka után beültem újra az iskolapadba, a kórházban pedig vállaltam a segédápolónő utolsó helyét! Természetesen ezt nem úgy élem át, mint az utolsó helyet, hanem úgy, mint az evangéliumi első helyet. Boldog vagyok, mert azt tehetem, amit Isten akarataként fölismertem életemben. Adja az Úr, hogy mindig azt tegyem, amit ő akar!

1990.

Szathmáry Katalin, akit Isten szeret
és aki szeretné ezt a szeretetet sugározni.

* * *

Szerkesztői üzenetek

Horváth János OFM atya kérésére közöljük a **Szt. Gábor bélyeggyűjtő egyesület** megalakulásáról szóló információt: A Szt. Gábor egyesület célja, hogy vallásos témájú bélyegek terjesztésével evangélizációt végezzen. Az egyesület tagja lehet bárki, aki vallási témájú bélyegek gyűjtésével bővíteni akarja hittudását. A ferencesek alapították. Az egyesület tagjai a tagsági díj ellenében megkapják a „Bélyegek és események" c. folyóiratot, amely többek között az új tagok címét is közli nemzetközi szinten. Így széleskörű kapcsolatokat lehet kiépíteni.

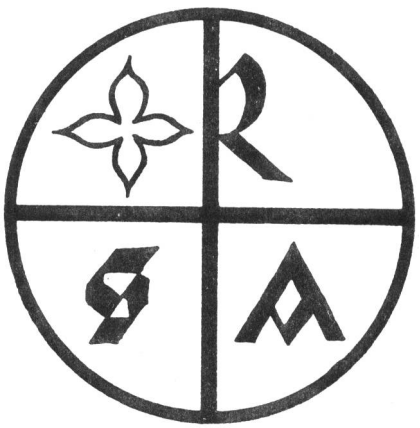
A következő címen lehet jelentkezni: **Szt. Gábor Egyesület** 7700 Mohács, Dózsa György út 45.

Emil Tardif atya gyógyító szentmiséi a következő időpontokban lesznek Európában:

1990 szeptember	22–23 Hamburg
1990 szeptember	25 Köln
1990 szeptember	26 Frankfurt/Main
1990 szeptember	28–30 Salzburg
1990 október	1–3. Bodenseegeb.
1990 október	5–7. Linz

* * *

Ha valakinek van egy kis ideje és szeretné az Úrnak adni, emellett még tud angolul, németül, franciául vagy olaszul, írja meg a szerkesztőségnek, mivel tudnánk neki munkát adni külföldön megjelent karizmatikus írásokból. Két-három oldalas újságcikkekre gondolunk, de lehet kisebb könyveket is fordítani.

A karizmatikus mozgalom

A karizmatikus mozgalom a 60-as években Amerikában, napjainkban már az egész világon elterjedt. Mindez reakció egy túlzottan teológizált és intellektualizált egyházi gyakorlattal szemben. Nagyobb az érzelmi igénye a melegségre és bensőségességre az ünnepek és ünneplések tekintetében. A zsinat hatalmas teológiai és reformáló erőfeszítései után az ember újra lelkesedni akart. A vallási határok figyelembevétele nélkül irányul rá, magára Jézus Krisztusra. Nemcsak a Szentlélek teológiáját fedezte föl és formálja újfajta módon: hanem az Isten Lelkét magát akarja megérezni, megtapasztalni és közölni. Újra ismertté és gyakorlattá vált a kézrátétel és a gyógyítás, a nyelveken beszélés és a Lélek kiáradása.

Nem nehéz ezt a mozgalmat odaképzelni a bérmálás szentsége mellé. Ami a püspök fáradságos bérmaútjai folytán létrejön csöndesen, az működteti a karizmatikus mozgalmat: lelkesedés az evangéliumért, Jézus Krisztusért és az egyházért. Ők pedig azt mondják elveikben és magyarázataikban, hogy Isten Lelke mindenütt jelen van és jelenlétét műveinek tisztasága jelzi.

(Wilhelm Zauner: A remény jelei OMC)

Szeretlek

„Milyen gyönyörű: szólni lehet, és kiszámíthatatlan, hogy mit válaszolnak. És megtörténhetik: társra is találhatunk, csak meg kell tanulnunk az ő egyetlen, soha meg nem ismételhető nyelvét. Csak meg kell ismernünk, a föld rétegein át haladva, a történelem korszakain át haladva, eljutva oda, ahol ő, csak ő, ahol ő a teljes világegyetem, és megszólítani."...

Hervay Gizella *„Levél helyett"* című verse emberi létünk legszebb titkának, a szerelemnek vallatása. Hogyan juthatunk el a Másik Emberhez, az ő megismételhetetlen és egyedülvaló csodájához? Hogyan szólíthatjuk meg a nagy „Ő"-t, aki egyszercsak belép az életünkbe, és jöttével megváltozik körülöttünk a világ? Miként alakítja életünket, formálja személyiségünket az a szépen nyíló virág, amelynek szerelem a neve?

Sok mindenhez ért a mai ember, de a tönkrement kapcsolatok növekvő statisztikája arra a szomorú következtetésre indít, hogy nem értünk egymáshoz. Pedig lehet akkora tudásom, hogy ámul tőle az emberiség, *„ha szeretet nincs bennem, mit sem használ nekem"* (Szt. Pál).

A szerelem szépséges felelősségéről, az emberi kapcsolat örömeiről és gondjairól írni, mindig izgalmas feladat. Költők, írók, művészek lesznek segítőink ebben a munkában, hiszen ők az emberi szív ismerői, akik tudják, hogy csak a szeretetre kimondott igen az ember-mértékű szó, s épp ezért a szavak súlyával is tisztában vannak.

„Jaj, majdnem szétfeszít a szerelem.
Jaj, majdnem öszenyom a félelem"...

József Attilának ez a két sora legyen a mottó elmélkedésünk ajtaján... A szerelem: az öröm tágassága. A szerelem: a gond szűkössége. És mégis csak így lehetnek szépek. Csak a szerelem örömében kitárulkozó ember érezheti azt a szívszorító félelmet, amit a Másik ember élete jelent. Senkit sem szeretett az, aki még senkit sem féltett. Semmit sem érzett még a szerelem mélységéből az, akit nem érintett meg az aggódás szédülete.

Rodin szobra áll lelki szemem előtt: *„Az Isten keze"*. Hatalmas bronztenyér tart egy ölelkező párt. Rabság vagy szabadság ez az ölelés?... Nikosz Kazantzakisz görög író egy Rodin-kiállításon észrevesz egy fiatal leányt, aki ijedt arccal néz erre a szoborra. „Min gondolkodik? – kérdeztem.

– Hogy hogyan tudna az ember elmenekülni ez elől – felelte daccal. Lehet, hogy a szerelem a legforróbb gyönyörűség a földön. Lehet. De most, hogy látom ezt a bronzkezet, szeretnék menekülni.

– A szabadságot kívánja inkább?

– Igen.

– S ha csak akkor vagyunk szabadok, amikor engedelmeskedünk a bronzkéznek?" *(N. Kazantzakisz; Zorbász, a görög).*

Isten nem szűkmarkú! Az Ő tenyerén nem kell szoronganunk. Aki a szerelmet alkotta, az nem lehet a szerelem börtönőre! Aki társkereső szívet ajándékozott nekünk, nem „féltékeny". Isten a szerelem oldalán áll.

Enzsöl Ellák

CSALÁDI IRÁNYTŰ

Kiadónk új sorozatot indít útjára, **Családi iránytű** címmel. Ahogy nevéből is kitűnik: a családoknak szeretnénk újat nyújtani. Sorozatunk minden olyan témát felölel, magában foglal, ami érdekelheti a férjet, a feleséget és a gyermekeket. A család mindennapi segítőtársa kíván lenni a füzetsorozat.

Nyitó kötetünk egy kicsit más: a szerelemmel foglalkozik. Enzsöl Ellák *„Szeretlek, mint medrét a folyó"* című „szerelem-hittanja" jegyesekhez szól, és azokhoz, akik még csak készülnek a csodálatos, mindent megváltoztató érzelemre.

A sorozatról felvilágosítást kaphat vagy megrendelheti az alábbi címen:

Szent Gellért Egyházi Kiadó Könyvesboltja
6725. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13-598.
Budapesten: 18-91-333.

Szent Gellért Könyvesbolt

6725. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.
Telefon: (62) 13–598.

A Szent Gellért Egyházi Kiadó Könyvesboltja

20,– Ft.

„Ne oltsátok ki a Lelket, vizsgáljatok felül mindent,
a jót tartsátok meg!" (1Tessz 5,20 k)

Miért kell evangélizálni?

Igehirdetés önmagunknak

Mit jelent számomra az Egyház?

Lelkiismeretvizsgálat az evangélium szerint

Találkozás a Regina Pacis életközösséggel

Csend – magány – imádság

A szegények Istene

Hogyan lettem építészből ápolónő?

A karizmatikus mozgalom

Szeretlek

MARANA THA – EVANGÉLIZÁCIÓS FOLYÓIRAT

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta

A szerkesztőség címe: Katona István

1053. Budapest, Károlyi M. u. 2.